

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyň: **a) T. I., b) nezl. T. A.**, zast. stěžovatelkou sub. a) jako zákonnou zástupkyní, zast. JUDr. Dobroslavou Zavadilovou, advokátkou, se sídlem Brno, Kapucínské náměstí 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyň proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2005, č. j. 56 Az 56/2005 – 38,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **ne má** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Zástupkyni žalobkyň JUDr. Dobroslavě Zavadilové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2005, č. j. OAM-501/VL-10-ZA05-2005, zamítl žalovaný žádost žalobkyň o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném do 12. 10. 2005 (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že motivem žádosti žalobkyň o udělení azylu je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Z vlasti

žalobkyně sub a) odešla, aby před rodiči a partnerem utajila své těhotenství. Žalovaný za této situace pro nadbytečnost neposuzoval splnění podmínek ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování.

Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně sub a) jménem svým a jménem své nezletilé dcery žalobu, v níž uvedla, že ve své vlasti nebyla pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, ani z důvodu své rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Z vlasti byla nucena odejít z důvodu svého těhotenství, které před svou rodinou musela tajit. V případě návratu se žalobkyně sub a) obává o život a zdraví své a své dcery. Žalobkyně sub a) žádala o udělení azylu z humanitárních důvodů a vyjádřila přesvědčení, že v jejím případě existují překážky vycestování. Žalobkyně sub a) navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění žaloby ze dne 22. 6. 2005 žalobkyně sub a) blíže popsala okolnosti svého předchozího pobytu v České republice a důvody odchodu z Ukrajiny. Uvedla, že v roce 2004 otěhotněla s kamarádem svého mladšího bratra, nikomu se však nesvěřila, neboť rodiče by z důvodu silného náboženského založení nesnesli doma svobodnou matku. Za otce dítěte se provdat nemohla, protože studoval. Mimomanželským těhotenstvím by na svou rodinu uvalila hanbu a opovržení v celé vesnici. Sama je věřící, proto potrat nepřipadal v úvahu. Žalobkyně sub a) proto přicestovala ke svým přítelkyním do České republiky, kde se jí narodila dcera. S přítelkyněmi tvoří rodinu a nechťejí se od sebe odloučit. Žalobkyně sub a) by zde chtěla trvale žít, dostudovat, pracovat a vychovat svou dceru.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 12. 9. 2005, č. j. 56 Az 56/2005 – 38, žalobu zamítl, rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, a přiznal ustanovené zástupkyni žalobkyň odměnu za právní zastupování. V odůvodnění rozsudku uvedl, že neshledal žádné pochybení v postupu žalovaného, který se podrobně zabýval důvody vyplývajícími z ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Krajský soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v ustanovení § 12 zákona o azylu je taxativní, z jiného důvodu azyl udělit nelze a žalobkyně kritéria tohoto ustanovení nesplňují. Krajský soud poukázal na smysl mezinárodní azylové ochrany s odkazem na usnesení Ústavního soudu ze dne 7. 1. 2004, sp. zn. IV. ÚS 613/03. Žalovaný podle krajského soudu postupoval správně, když za dané situace pro nadbytečnost neposuzoval, zda žalobkyně splňují podmínky ustanovení § 13 a § 14 zákona o azylu a nehodnotil překážky vycestování. S ohledem na tyto skutečnosti krajský soud žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podaly žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“) včas kasační stížnost a požádaly o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Namítaly nedodržení zásady individuálního posouzení žádosti o udělení azylu, neboť pohovor byl pouhou formalitou, byl veden kapciózními a sugestivními otázkami a rozhodnutí o žádosti stěžovatelek bylo již předem dáno skutečností, že jsou Ukrajinky. Stěžovatelka sub a) očekávala pomoc, ale nebylo jí ani objasněno, jaké má zákonné možnosti. Stěžovatelky poukázaly na skutečnost, že krajský soud vycházel jen ze zjevně nedostatečných podkladů žalovaného. Rozhodnutí žalovaného je rovněž v rozporu s interpretací definice uprchlíka podle Ženevské úmluvy, protože strach či obavu je nutno hodnotit jako vnitřní stav jednotlivce a odůvodněnost strachu musí být hodnocena ve vztahu k určitým událostem, místu a času, což se nestalo. Stěžovatelka sub a) vyslovila odůvodněný strach z pronásledování

svou rodinou a komunitou vesnice. V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatelky nemají ke komu obrátit o pomoc, návratem by byl ohrožen život stěžovatelek, které v České republice našly novou rodinu. Stěžovatelka sub a) konstatovala, že žádost o azyl podala též za účelem legalizace pobytu, neboť neměla jiné řešení. Stěžovatelky vyjádřily nesouhlas se zamítnutím jejich žádosti jako zjevně nedůvodné jsouce přesvědčeny, že je jim možno udělit humanitární azyl, a vyslovily nesouhlas s hodnocením překážek vycestování. Stěžovatelky požádaly o ustanovení právního zástupce a navrhly, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 21. 11. 2005, č. j. 56 Az 56/2005 – 58, ustanovil zástupkyní stěžovatelek pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Dobroslavu Zavadilovou, advokátku.

Podáním ze dne 13. 1. 2006 stěžovatelky prostřednictvím své zástupkyně na výzvu soudu doplnily kasační stížnost. Stěžovatelky namítaly, že nebyly podrobně vyšetřeny důvody jejich žádosti o azyl, žalovaný se nevypořádal s existencí hlubokých náboženských a společenských přesvědčení, které by stěžovatelky na Ukrajině přivedly na okraj společnosti. V širokém okolí vesnice, kde na Ukrajině žije rodina stěžovatelek, neexistuje zařízení pro svobodné matky. Stěžovatelky v těchto skutečnostech spatřovaly kasační důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a znovu zdůraznily, že v České republice našly laskavý domov.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal stěžovatelky na instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný neshledal důvody pro přiznání odkladného účinku a navrhl zamítnout kasační stížnost pro její nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelky uplatnily ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v ustanovení § 103 téhož zákona, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel (zde stěžovatelky) v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřipustné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 – 49, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 419/2004, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud proto považuje za nepřipustné ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 in fine s. ř. s. námitky procesních pochybení žalovaného, včetně vad pohovoru a neseznámení stěžovatelky sub a) s jejími zákonnými možnostmi. Nepřipustná je dále námitka rozporu rozhodnutí žalovaného s interpretací definice uprchlíka podle Ženevské úmluvy a námitka odůvodněného strachu z pronásledování stěžovatelek rodinou a komunitou vesnice. Tyto námitky stěžovatelky neuplatnily v žalobě, ani v doplnění žaloby, ačkoliv tak učinit mohly. Svým postupem tak podle citovaného ustanovení omezily rovněž rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí v řízení o kasační stížnosti.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelky podaly z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Taková pochybení Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku Krajského soudu v Brně neshledal. Kasační stížnost proto není důvodná.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka sub a) v žádosti o udělení azylu E. č. x ze dne 9. 3. 2005 uvedla, že Ukrajinu opustila z rodinných důvodů. Do České republiky přijela poprvé v roce 1999, chtěla zde studovat, což se nepodařilo. V červenci 2002 se kvůli nemoci matky vrátila na Ukrajinu, kde přišla do jiného stavu s mladším klukem, kterému o těhotenství neřekla. Stěžovatelka sub a) by podle svého vyjádření měla velké problémy s rodinou, proto v listopadu 2004 opět odjela do České republiky, kde se jí dne 1. 1. 2005 narodila dcera. Společně s dcerou žádají o azyl, aby si legalizovaly pobyt. V případě návratu na Ukrajinu se stěžovatelka sub a) obává svého otce. Písemně stěžovatelka sub a) označila jako důvod žádosti skutečnost, že v roce 2004 otěhotněla, nebyla vdaná a kvůli tomu mohla mít velké problémy se svou rodinou. Při pohovoru k žádosti o udělení azylu, konaném dne 29. 3. 2005, stěžovatelka sub a) doplnila, že v souvislosti s návratem na Ukrajinu v roce 2002 neměla žádné potíže. Odchodem z vlasti chtěla utajit své těhotenství před svými rodiči. O azyl požádala, když jí vypršela platnost víza. Na otázku, co bylo bezprostřední příčinou jejího odchodu z vlasti, stěžovatelka sub a) odpověděla, že se jí nic na Ukrajině nestalo a neměla jiný důvod k odchodu, než své těhotenství a obavu z reakce otce na tuto situaci. Do České republiky přicestovala s úmyslem porodit dítě a zůstat zde. Stěžovatelka sub a) vypověděla, že neměla žádné potíže, když opakovaně opouštěla svou vlast. Neměla ani žádné problémy s tamními státními orgány. Svou situaci neřešila přestěhováním v rámci Ukrajiny, protože nevěděla, kam by šla, ani zda na Ukrajině existují nějaká zařízení, kde by mohla pobývat. Stěžovatelka sub a) se domnívá, že by je v případě návratu její otec vyhodil, a neví, kdo by jim pomáhal a kde by žily. Pro svou

dceru stěžovatelka sub a) nevidí na Ukrajině žádnou perspektivu. Stěžovatelka sub a) uvedla, že pokud by se měla s dcerou vrátit na Ukrajinu, určitě by to nějak vyřešila. Stěžovatelka sub a) nežádala žádné doplnění pohovoru.

Z takto zjištěného skutkového stavu, tj. především z informací poskytnutých přímo stěžovatelkou sub a), vycházel jak správní orgán, tak i krajský soud. Oba shodně dospěly k tomu, že stěžovatelka sub a) neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by stěžovatelky mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 téhož zákona.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *neuvádí-li žadatel o azyl (zde stěžovatelky) skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 – 48, www.nssoud.cz).

Stěžovatelkami uvedené důvody, t.j. potenciální rodinné a ekonomické problémy a legalizace pobytu na území České republiky, nelze podřadit pod ustanovení § 12 zákona o azylu, proto nejsou z hlediska českého práva azylově relevantní.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *obtíže žadatele o azyl (zde potenciální obtíže stěžovatelek) stran obživy či možností seberealizace nelze bez přistoupení dalších okolností hodných zvláštního zřetele vnímat jinak, nežli jako důvody ekonomické, nepostačující k udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 – 54, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud s ohledem na tyto skutečnosti konstatuje, že stěžovatelky neuvedly, že byly nebo mohly být v zemi původu pronásledovány za uplatňování politických práv a svobod, nebo mají odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Neuvedly tedy žádný azylově relevantní důvod, proto Nejvyšší správní soud považuje rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jejich žádosti o udělení azylu podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu za správné a příhodné.

Stěžovatelky v kasační stížnosti dále poukazovaly na důvody zvláštního zřetele hodné pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle ustanovení § 14 zákona o azylu.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *správní orgán pochybil, jestliže žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 zákona o azylu, přičemž současně posuzoval důvody pro udělení azylu podle § 13 (sloučení rodiny) a § 14 (humanitární azyl) a výrokem se o nich vyjadřoval. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 odst. 1 zákona, pak správní orgán bez dalšího - ale jen ve lhůtě podle odstavce 2 téhož ustanovení - zamítne žádost. Rozhodne tedy konečným způsobem ve věci, aniž by v řízení zjišťoval existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona. Pro rozhodování o udělení azylu z některého z důvodů předvídaných v ustanoveních § 13 a § 14 zákona je však určující závěr o neexistenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Protože tento důvod při zamítnutí žádosti podle § 16 zákona zjišťován není, dostává se výrok správního orgánu o zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 zákona do logického rozporu s výrokem o neudělení azylu podle § 13 a § 14 zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 – 90, www.nssoud.cz).*

V souladu s citovanou judikaturou Nejvyšší správní soud konstatuje, že v případě zamítnutí žádosti o udělení azylu pro její zjevnou nedůvodnost je nadbytečné posuzovat, zda stěžovatelky splňují důvody pro udělení humanitárního azylu. Předpokladem pro udělení azylu podle ustanovení § 14 zákona o azylu je totiž skutečnost, že v řízení o udělení azylu nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle ustanovení § 12 téhož zákona, což znamená, že správní orgán věcně posuzoval splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě stěžovatelek však tento předpoklad naplněn nebyl, když jejich žádost byla zamítnuta a ustanovení § 12 zákona o azylu nebylo užito.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze považovat za rozhodnutí o neudělení azylu ve smyslu § 28 tohoto zákona. Za takové lze považovat pouze rozhodnutí, kterým Ministerstvo vnitra rozhodne o neudělení azylu pro nesplnění podmínek uvedených v ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 téhož zákona po věcném posouzení důvodů tvrzených žadatelem o azyl. Rozhodne-li Ministerstvo vnitra o zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nečiní již výrok o neexistenci překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 citovaného zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2004, č. j. 2 Azs 147/2004 – 41, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 409/2004, www.nssoud.cz).*

Citovaná judikatura koresponduje s posuzovaným případem, proto není pochyb o tom, že žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud nehodnotil překážky vycestování stěžovatelek.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatelek, že krajský soud vycházel jen z nedostatečných a vadných podkladů žalovaného. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, v postupu žalovaného neshledal žádná pochybení a konstatoval, že napadené správní rozhodnutí bylo vydáno ve shodě se zákonem, což potvrzují i výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu.

Nad rámec odůvodnění je třeba poznamenat, že rovněž nepřípustné námitky porušení procesních předpisů jsou liché, neboť z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu nevyplývá, že by tento pohovor byl veden v neprospěch stěžovatelek prostřednictvím kapciózních a sugestivních otázek. Naopak rozhodující skutečnosti stěžovatelka sub a) uvedla

sama, aniž by k tomu byla jakkoliv naváděna. Žalovaný ji náležitě upozornil na možnost doplnění výpovědi a sama stěžovatelka sub a) konstatovala, že uvedla veškeré důvody svého odchodu z vlasti a veškeré důvody své žádosti o udělení azylu. Později namítané pronásledování, které sama v žalobě popřela, je proto nepochybně účelovou námitkou. Podobně nemělo smysl posuzovat strach a jeho odůvodněnost, když stěžovatelka sub a) neuvedla, že byla nebo mohla být pronásledována z azylově relevantních důvodů.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že nezjistil žádná pochybení v postupu a rozhodnutí žalovaného, ani krajského soudu. Kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. tedy nebyly prokázány, a proto Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatelky podaly současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že o tomto návrhu není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a stěžovatelky chrání před důsledky rozsudku Krajského soudu v Brně režim pobytu za účelem strpění podle ustanovení § 78b odst. 1 a 2 zákona o azylu.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné jemu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatelky s podanou kasační stížností úspěch neměly.

Odměna zástupkyni stěžovatelek JUDr. Dobroslavě Zavadilové, advokátce, která byla stěžovatelkám ustanovena usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2005, č. j. 56 Az 56/2005 – 58, byla stanovena za dva úkony právní služby ve výši 1000 Kč podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 1. 9. 2006, [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu týkající se věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) této vyhlášky] a režijní paušál podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 75 Kč za každý úkon. Nejvyšší správní soud nepřiznal zástupkyni stěžovatelek odměnu za sepsání původní kasační stížnosti nevyhovující požadavkům zákona, neboť zástupkyně stěžovatelek kasační stížnost sepsala dříve, než byla soudem ustanovena, a obdržela odměnu za doplnění kasační stížnosti. Zástupkyni stěžovatelek bude vyplacena částka ve výši 2150 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2006

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu